

BOYUN EGME

Okul sıralarına, derslere, eğitime, öğrenmeye ve bin türlü derde tasaya **MERHABA**

Eğitim yılı dertleri ve sorunlarıyla açıldı. Devlete bağlı ilk ve ortaokullarda 9 Eylül günü öğrenciler yeni bir yıl için sıralarına oturdu. Türkiye Komünist Partisi, öğrenci velilerine ve öğretmenlere seslendi. • Sf 4

HAFTALIK SİYASİ GAZETE ■ 13 EYLÜL 2019 CUMA ■ 1 TL

12
EYLÜL
1980

Türkiye'nin ayarını bozan darbe

12 Eylül, Türkiye'nin yeni bir uyanış döneminin kapanışı oldu.

1960'lı yıllardan başlayarak halk hareketlenirken, emekçiler örgütlenmeye, işçiler hakkını aramaya, aydınlar yeniden halkın sorunları için kalemlerini bilemeye başlamıştı.

Türkiye bu kez gerçekten emekçi sınıfların sahneye fırladığı, ülkenin kaderine göz diktiği bir dönem yaşıyordu.

Bu dönem iyi hazırlanmış, haince planlanmış bir darbeye kapatıldı.

12 Eylül 1980 darbesi, sadece bir zorbalık dönemini açmadı, Türkiye toplumunun genleriyle oynadı.

Sadece baskıyla değil, baskının verdiği olanakları kullanarak yaydığı yalanlarla yaptı yapacağını.

Başarılı oldu, darbecilerin tahmin ettiğinden daha başarılı oldu. Çünkü arkasında tüm bir düzen vardı. Gericiler, cemaatler, tarikatler, her boydan patronlar, emperyalist müttefikler ve hatta giderek mücadele kaçınıcı dönemler.

12 Eylül'ün başarısının da elbette bir sınırı vardır. Çünkü karşısına aldığı işçi sınıfı ve emekçi halktır.

12 Eylül yenilecektir. "Sivil sağcılar" değil, işçi sınıfı yenecektir. Çünkü karşısındaki rakip odur.

Ve 12 Eylül Türkiye kapitalizminin olağan halidir.

ASKER YAPAR PATRON YAPTIRIR

12 Eylül darbesi bir askeri darbeydi. Sadece Türkiye'de değil, dünyada darbeleri askerler yapar ama asıl yaptıran hep başkadır. TÜSİAD yaptıran, NATO yaptıran, ABD yaptıran...

Yapan, yaptıran bir yana... Darbeler hep sermaye düzeninin, sömürünün devamı için yapılır. Patronlar için yolu sonu görüldüğünde, demokrasi treninden inerler ve zorbalık trenine binerler.

Onlar için çok fark yoktur: Demokrasi dedikleri zaten sömürücülerin demokratik diktatörlüğüdür. Diktatörlüğü demokratik yollarla sürdürmek mümkün olmadığında başka yollara sıra gelir.

Darbeler bu yüzden "asker kafasıyla" yapılırsa da, patron aklıyla planlanır.

OSMANLILIK GERİCİLİKTİR

Osmanlı'nın yıkılıp gitmesinden 100 yıl sonra Osmanlı'yı övmek, Osmanlı'ya dönüşü savunmak, hele hele en ilerici hamlesini hilafete ve saltanata son vererek atmış olan Cumhuriyet'i "Osmanlı'yı yıktığı" için eleştirmek gericiliktir. Osmanlı'ya dedelerini biraz anlatalım. • Sf 2

ASKER - SİVİL OYUNU

Sermaye iş bölümünü sever. Devlette de sever. İşbölümü oyununun devam etmesini sağlar.

Sivil siyasetçiler krediyi tükettiğinde, ülkeyi "demokratik yoldan" yönetmek zorlaştığında, asker sahneye çıkar: Hem milleti, hem parlamenter rejimi kurtaracak, demokrasiyi rayına koyacaktır!

Halk oyundan sıkıldığında roller değişir. Memleketi askeri vesayetten kurtarma oyununa geçilir.

Demokrasi denildiğinde hep aynı soruyu sormak lazımdır: Hangi sınıfın demokrasisi.

Sivil yönetim denildiğinde hep aynı soruyu sormak lazımdır: Hangi sınıfın yönetimi. • Sf 3

GENERALLER VE GERİCİLER

Paşalara sorarsan, ülkeyi sadece komünizm tehlikesinden değil, şeriatçilerden de kurtarmışlardır.

Aradan geçen 39 yıldan sonra rahatlıkla söyleyebiliriz: İslamcıların 12 Eylül paşalarına şükran borcu kolay kolay ödenmez. • Sf 3

OSMANLILIK GERICILIKTIR

Osmanlı ve Osmanlılık, hanedanı yargılayarak tartışılmaz. "İyi padişahlar zamanında iyi, kötü padişahlar zamanında kötü" giden bir tarih kavrayışına sahip olanlar doğal olarak bunu yapacaklardır. Bizim işimiz bu değildir.

Bir feodal imparatorluk olan Osmanlı'nın sorunu da zaten başındaki sultanlar değil, sultanlığın kendisidir. Abdülhamit'in kendi hüküm sürdüğü çağda, Osmanlı'yı kuşatan dünya karşısında ayakta kalabilmek için "ilerici" reform denemeleri yaptığı da sır değildir, kendi hükümünü sürdürebilmek için memleketin ilerici aydınlarını hedef aldığı da. Asıl sorun, Osmanlı hanedanının, geri ve ömrünü doldurmuş bir monarşiyi sürdürebilmek için ülkeye yaşattıklarındadır.

Osmanlı'nın yıkılıp gitmesinden 100 yıl sonra Osmanlı'yı övmek, Osmanlı'ya dönüşü savunmak, hele hele en ilerici hamlesini hilafete ve saltanata son vererek atmış olan Cumhuriyet'i "Osmanlı'yı yıktığı" için eleştirmek gericiliktir.

OSMANLININ KARANLIK TARİHİ

Osmanlı İmparatorluğu Büyük Roma İmparatorluğunun yıkıntıları üzerinde kuruldu. Yıkılmış, üretici güçlerin gelişmesi önünde bir duvar haline gelmiş Bizans İstanbul Surları'nın içine sıkışmış, adım atmaya mecali kalmamış köhne bir yapıydı. Dinamik göç dalgalarının enerjisini kendi çıkarı doğrultusunda yönetmeyi başaran Osmanlı Arkaik Bizans düzenine son verdi ama onun yerine bir benzerini kurmakla yetindi. 14. yüzyılın başında bir kabile yapılanması olarak ortaya çıkan bu yeni kuvvet aşağı yukarı bir yüzyıl içinde Roma İmparatorluğunun siyasi sınırlarına genişletmişti sınırlarını. Ama takip eden bir yüzyıl içinde ilerlemesi durdu ve Yavuz Selim ile birlikte gerileme döneminin kapısı aralanmış oldu. Yavuz Selim döneminin izleyen üç asır bir ailenin mülkünü koruma, ayakta kalma çabasından ibarettir.

Osmanlı'nın askeri kuvvete dayalı çapul mekanizması ile ilerlemesi imkânsız hale gelince, devlet aygıtı da kendi halkına karşı örgütlenmiş, onu sömürmeyi ve sindirmeyi amaçlayan bir iç savaş örgütüne dönüşmüştür. Osmanlı tarihi, aynı zamanda Saraya karşı ayaklanmaların tarihidir. Osmanlı Sarayı da egemenler için bir "huzur yuvası" değildi. Birbirleri ile kıyasıya mücadele eden fiili partiler türemişti. Bu partiler kanlı bir mücadele ile kimin tahta oturacağına karar veriyordu. Her taht devri "kardeş katli" denilen bir büyük katliamla son buluyordu. Zamanla padişahlar birer kuklaya dönüştü, ipleri Saray kadınlarının ve fiili partilerin liderleri olan vezirlerin eline geçti. Padişahların varlığı çoğu zaman hamam sefalarında ve içki sofralarında hissediliyordu.

OSMANLI TARİHİ İSYANLARIN TARİHİDİR

Osmanlı yağma üzerine kurulu ve yükü yoksulların sırtına yükleyen eşitsizlikçi bir düzen kurmuştu.

Servetin sahibi Saray ve sarayın bir avuç adamının elinde toplanmıştı. Dolayısıyla sık sık Anadolu'nun yoksul köylü isyanları ile boğuşmak zorunda kaldı.

1420: Börklüce Mustafa ve Torlak Kemal'in başını çektiği "Şeyh Bedreddin isyanı" patlak verdi. İsyanın merkezi İzmir Karaburun Yarımadasıydı. İsyani İmparatorluk güçleri tarafından kanlı bir biçimde bastırıldı.

1423: Çelebi Sultan Mehmed'in oğlu Küçük Mustafa Osmanlı yönetimine başkaldırdı. Ayaklanma güçlükle bastırıldı.

1424: Candaroğulları Beyi olan İzzeddin

İsfendiyyar Bey tarafından 1424 yılında Sinop'ta gerçekleştirildi.

1444: Karamanoğulları Beyliği'nin Osmanlı yönetimine girmek istemeyen Karamanoğulları Beyliği ayaklandı. İsyanın merkezi Karaman'dı.

1511: Şah Kulu Baba Tekkesi İsyanı patlak verdi. Şah İsmail'i kurtarıcı olarak kabul eden yoksul Anadolu köylüleri Kırşehir, Tokat, Amasya, Yozgat ve Çorum çevresinde Osmanlı İmparatorluğuna başkaldırdı.

1525: Osmanlı tarihinde birçok kez tekrarlanan Yeniçeri ayaklanmalarının ilki bu yılda yaşandı.

1500-1600: Yüz yıl süren Celali Ayaklanmaları baş gösterdi. Ayaklanmaların sebebi

Osmanlı yönetimindeki Anadolu'da toplumsal ve ekonomik yapının bozulmasıydı. Devlet mekanizması yoksulları ezmeye yönelik çıplak bir zor mekanizmasına dönüşmüştü. Bu ayaklanmalar Tokat yöresinde başladı ve yüzyıl boyunca Anadolu'nun her yanına yayıldı.

1622: Yeniçeri ve Sipahi askerleri Genç Osman'a başkaldırdı. Bu ayaklanmada henüz 14 yaşındaki Genç Osman tahttan indirilmiş ve Yedikule zindanlarında boğularak öldürüldü.

1730: Patrona Halil İsyanı, Osmanlı Devleti'ndeki Lale Devri'nin sonunu getiren ayaklanmaydı. Ayaklanma 28 Eylül 1730'da başlayıp üç gün sürmüştür. Sadrazam Nevşehirli Damat İbrahim Paşa idam edildi. Sultan III. Ahmed tahttan indirilmiş ve tahta I. Mahmud getirildi.

SARAY DÜZENİNİN SONU

18. yüzyıla kapıyı çaldığında Osmanlı düzeni yıktığı ve yerini aldığı Bizans'a benzer bir sona doğru gidiyordu. Saray ülkeyi yönetecek güce sahip değildi. Topraklarının her yanında "ayanlar" hüküm sürüyordu. Ordusu bir ölü kabuktan ibaretti. Girdiği bütün savaşları kaybeden ordu bir çapulcular yığınına dönüşmüştü. Bu ayanlardan biri Mısır Valisi Mehmet Ali Paşa Sarayın saltanatına son verme fırsatını bile yakalamıştı. Ancak tarih henüz o yitki için sahneyi hazırlamamıştı. 19. Yüzyılda ise imparatorluk topraklarında yeni kuvvetler, yeni siyasi akımlar baş göstermişti. Düzen umutsuzca bu değişime kendini uydurmaya çalıştı. Yeniçeriliğin kaldırılması, modern ordu kurma girişimleri, Tanzimat gibi atılımlar çürüyüşü durduramamıştı. Sonunda 19. Yüzyılın ikinci yarısında meşruteli hareketler ortaya çıktı. Mithat Paşa öncülüğündeki bir kısım devletli aydın II. Abdülhamit'i tahta çıkararak anayasal bir düzen kurmaya girişti. Fakat Abdülhamit tahta oturur oturmaz anayasayı rafa kaldırdı, meclisi işlevsizleştirdi, Mithat Paşayı öldürttü ve 30 yıldan fazla sürecek olan bir despotik yönetim kurdu.

Modern Türkiye'nin tarihi son sultan Hamit'i alaşağı etmeyi başaran 1908 Devrimi ile başladı.

OSMANLI DÜZENİ "KARDEŞ KATLI" İLE AYAKTA DURABİLDİ

Osmanlı'da 17. Yüzyıla kadar sınırları belirli bir veraset sistemi yoktu. Bu nedenle bazı şehzadeler fırsat buldukça ayaklanmış, iktidarı almaya kalkışmıştı. İktidarı elinde tutanlar ise bu rekabeti ortadan kaldırmak için şehzadeleri öldürme yolunu seçti. Fatih Sultan Mehmet bir kanunname ile kardeş katlini yasallaştırdı.

Kardeşlerinin katili olan padişahlardan bazıları şöyle

I. Murad

Nilüfer Hatun'dan olan Şehzade Murad, ahilerin desteğini de alması nedeniyle tahtın en güçlü adayydı. Bu durumu kabullenmek istemeyen kardeşleri şehzade İbrahim ve Halil, I. Murad'a karşı isyan başlattı. I. Murad isyanı bastırdı kardeşlerini boğazlattı. Ardından Bursa sancağına gönderdiği oğlu Savcı Bey'i de idam ettirdi.

I. Bayezid

Kosova Meydan Muharebesini fırsat bilip babası I.

Murad'ı öldürttü. I. Bayezid biat töreninin ardından düşmana karşı savaşan kardeşi Yakub Çelebi'yi çadırına çağırarak boğdurdu.

II. Murad

Ancası Mustafa Çelebi'yi idam ettirdi. Kardeşleri Mustafa, Yusuf ve Mahmut'u öldürttü.

Fatih Sultan Mehmed

1451 yılında 6 aylık kardeşi Şehzade Ahmed'i Edirne'deki sarayında boğdurarak öldürttü.

Yavuz Sultan Selim

Fatih Kanunnamesini bahane ederek yedi yeğenini öldürttü. Niyetlerinden şüphelendiği kardeşi Şehzade Korkut'u da boğazlattı.

I. Süleyman

Oğlu Şehzade Mustafa'yı İran Şahı Tahmasp'a yazdığı iddia edilen mektupların ortaya çıkması sonucu, Şeyhülislam Ebusuud'dan aldığı "katli vaciptir" fetvasına dayanarak boğazlattı.

II. Selim

Tahtın varisinin kendisi olduğunu savunan Şehzadeler Selim ve Bayezid, 1559 yılında Konya önlerinde karşı karşıya geldiler. Yenilen Bayezid, kendisini babası Kanuni Sultan Süleyman'a teslim etmeyeceğinin sözünü alarak İran Şahı Tahmasp'a sığındı. Fakat Tahmasp, Kars Kalesi ve 1 milyon 200 bin altın karşılığında babasının gönderdiği elçilere teslim etti. Elçiler, teslim aldıkları Bayezid ve oğullarını 25 Eylül 1561 tarihinde boğarak öldürttü.

III. Murad

Tahta oturduğu gün 6 kardeşini boğdurdu. Toplam 130 cariyesi olan III. Murad'ın 112 çocuğu oldu. Gözdeleleri dışında kalan bütün cariyeler, doğum yaptıklarında çocukları ile birlikte öldürülüyorlardı.

III. Mehmed

İktidarını korumak için tahta çıktığı gün sadece dördü yetişkin olan 19 kardeşini boğdurdu.

EKENDE YOK BİÇENDE YOK...

Şah Hatayi mahlaslı halk ozanı Osmanlı düzeninin şöyle dile getirmiş

Şalvarı şaltak Osmanlı
Eğeri kaltak Osmanlı
Ekende yok biçende yok
Yiyende ortak Osmanlı

Alemi yaratan yetiş imdada
Kati çok bunda kaldı fukara
Günden güne oldu zulüm ziyade
Bir acaip halde kaldı fukara

Haneye dokuz yüz düştü salyana
Şüphe yok eriştik ahir zamana
Nicerler muhtaç oldu aziz nana
Elleri kournunda kaldı fukara

Bütün malım aldın ey kanlı zalim
Şikayet ederim Hüda'ya seni
Garip mecnun gibi perişan halim
Şu fani dünyada ağılattın beni

Demirden kuşluk öşürçüler geldiler
Zahirem samanım bütün aldılar
Bir tek yaba ile beni saldılar

Ki beyler başladı zulme
Ve rağbet kalmadı ilme
Gözün ağla hiç gülme
Zaman ahir zaman oldu

Alırlar kadılar rüşvet
Edip müminlere himmet
Fakire yoktur şefkat
Zaman ahir zaman oldu

Saray değil sermaye darbesi

12 Eylül 1980'de ordu yönetime el koydu. Meclis kapatıldı, hükümet lağvedildi, bütün partiler kapatılırken iktidar partisinin başkanı da etkisizleştirildi.

Mecliste grubu olan, hatta hükümete ortak olan partilerin başkanları hakkında arama kararı çıkartıldı.

Düz mantıkla bakılırsa sivil olan herkes susturuldu, kapatıldı, hapsedildi ve askerler her şeye el koydu.

ASKERLERİN DARBESİ DEĞİL SERMAYENİN FAŞİST DARBESİ

Öyle ki, devlet dairelerinin her birine bir emekli asker "her şeyin komutanı" olarak atanıyordu.

12 Eylül bir askeri darbeydi, bu çok açık.

Fakat bu darbenin öznesi gerçekten de ordu muydu? Yani darbeyi askerler, sivil yönetime karşı mı yapmıştı?

12 Eylül askeri darbesi sermaye sınıfının bir hamlesidir. Sonraki yıllarda "sivil toplumun" savunucusu olarak karşımıza çıkan sermaye örgütleri darbenin arka-

sındaki aklı üretmiştir.

Askeri darbeye ordunun, komuta kademesindeki subayların ve askeri hiyerarşinin rol sahibi olmasının çeşitli nedenleri vardır ama darbenin arkasındaki akıl sermaye sınıfıdır.

DARBENİN AKLI TÜSİAD'DA

TÜSİAD'ın darbe sonrasında yaptığı açıklamalarla darbecilere verdiği destek bunun sadece basit bir göstergesidir.

Darbeciler ekonominin başına Turgut Özal'ı getirmiştir. Özal, darbe öncesine Metal Sanayici ve İşverenleri Sendikası'nın genel sekreteridir.

12 Eylülcülerin ekonomi yönetiminde harfi harfine uyguladıkları program, devirdikleri hükümetin aynı yılın Ocak ayında hazırladığı 24 Ocak kararlarıdır. 24 Ocak kararları yayımlandığı gün yapılan ilk yorum bu kararların ancak bir askeri yönetim altında uygulanabileceği olmuştur! Sermaye sınıfı 24 Ocak kararlarını ayakta alkışlarken bu programı hayata geçirmek için bir askeri darbeye ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordu.

12 Eylül darbesiyle askerler, sermaye partilerinin artık yönetmekte çok zorlandıkları ülkeyi dipçik ve tank paletleriyle kontrol altına almıştır. Görünüşte olan askerlerin ülke yönetimini almasıyla gerçekleşen, sermaye siyasetçilerinin önündeki engelbeli yolun asker zoruyla düzeltilmesidir.

Nitekim, darbeciler yönetime geldikleri günden başlayarak ver-

dikleri bir sözü yerine getirmiş, 3 yıllık bir sürenin sonunda seçimler yapılmış, "parlamentar demokrasiye" geri dönmüştür.

Tabii, sosyalist partiler, sendikalar kapatılmış, cezaevleri emekçi halkın temsilcileriyle doldurulmuş olar!

Bu koşullarda bile bir tür görelî demokratikleşme görülenler olduğunu hatırlatalım. Askerlerin önüne

kırmızı halı serdikleri Özal, bir emekli generalin horoz amblemli saçma sapan partisini geride bırakıp iktidar olunca bunda demokratik halk tepkisi bulanlar, 12 Eylül'ü, öncesini ve sonrasını anlamayanlardır.

12 Eylül, askerlerin ülkeyi yönetmesi değil, sermayenin ülkeyi yönetmekte yaşadığı zorlukları silahlarıyla gidermesidir.

DARBELER KİME KARŞI?

12 Mart ve 12 Eylül darbeleri yapıldığında ülkenin başbakanı aynı kişiydi: Süleyman Demirel. Sağcıydı, düzenin adamıydı, Amerikancıydı ve gericilerle her zaman iyi geçinmişti.

Demirel, bir dönem "darbelerin hep kendisine karşı yapıldığını" söyleyebildi.

Oysa 12 Mart da 12 Eylül de Demirel'in yardımına yetişmiştir.

12 Mart 1971 öncesinde Demirel'in altını çize çize söylediği şey 27 Mayısçıların yaptığı anayasanın ülkeye bol geldiği ve değiştirilmesi gerektiği idi. Demirel, sendikal hareketin gelişmesine olanak veren,

solun siyasal partiler ve kitle örgütlerine gelişmesini mümkün kılan 27 Mayıs Anayasası'nın değişmesi gerektiğini savunuyordu. 12 Mart, Demirel hükümetine karşı yapıldı ama tam da hükümetin yapmak isteyip yapamadığını gerçekleştirdi.

12 Eylül, Demirel'in zaten ancak asker zoruyla yönetebileceği, sıkıyönetim uygulamalarıyla, Devlet Güvenlik Mahkemeleri kurma girişimleriyle bastırmaya çalıştığı ülkede sadece "görevi devralmıştır."

Darbelerin asıl muhatabı elbette halktır, halkın örgütleridir, işçi sınıfıdır, onun sendikaları ve partileridir.

"İYİ SİVİL, KÖTÜ ASKER" OYUNU

Türkiye emperyalizme bağımlı bir kapitalist ülkedir. Türkiye siyasetinin asıl konusu ülkenin hangi sınıfın çıkarına nasıl yönetileceğidir.

Asker/sivil ayrımı egemen sınıf sermaye tarafından hep kullanılmıştır.

Sermayeyle her zaman daha içiçe görünen sivil siyasetçiler karşısında askerlerin daha "vatansever" daha "tüm millet için görev başında" olduğu fikri, 12 Mart darbesinde de 12 Eylül darbesinde de sermayenin reçetesini uygulayan NATO generallerine büyük bir hareket alanı sağlamıştır. 12 Eylül darbesinden sonra halk "Ecevit - Demirel didişmesinden ülkeyi kurtaracak askerleri" kucaklamıştır! Asker - sivil ayrımıyla ilgili üretilen yanılsamaların sonucudur.

Tersi de vardır.

Askerlerin, sivillere ve sivil halka düşman ve yabancı, kendinde despot bir "sınıf" olduğunu savunup, "askeri vesayete son verecek" sivil demokrasi yalanlarıyla halkı oyalayanların neler yaptığını gördük.

Sözüm ona, askeri vesayet rejimine karşı cephe açmak için, liberal aydınları toplayıp gazete çıkartan fethullahçıların, ordu içinde nasıl yuvalandıklarını da hep birlikte gördük.

Demokrasi denildiğinde hep aynı soruyu sormak lazımdır: Hangi sınıfın demokrasisi. Sivil yönetim denildiğinde hep aynı soruyu sormak lazımdır: Hangi sınıfın yönetimi.

Patronların demokrasisi bir diktatörlük biçimidir.

Patronlar yönetiyorsa, sivil olmuş, asker olmuş fark etmez!

GENERALLERİN İMAL ETTİĞİ GERİCİLİK

Konya Mitingi, ya da Büyük Kudüs Mitingi, 6 Eylül 1980 günü Necmettin Erbakan'ın başkanlığındaki Milli Selamet Partisi tarafından düzenlenmiştir.

"Müslümanlar Birleşin" pankartıyla hatırlanan miting bir gerici gövde gösterisi olarak gerçekleşmiş, düzenlenmesinden, gerçekleşmesine devletin kontrolü altında gerçekleşmiş olan miting, 12 Eylül darbesinden sonra darbecilerin "ülkeyi şeriatın eline düşmek üzereyken kurtardıkları" izlenimi için kullanılmıştır.

12 Eylül'ün askeri yönetimi Atatürkçü ve laik bir çizgide ödün vermez bir şekilde durduğu izlenimini Konya Mitingi'ni gündemde tutarak vermiştir.

Öte yandan 12 Eylül, islamcı gericiliğin şahlanışını hazırlamıştır.

Düzenlediği mitinglerde Kur'an'dan ayetlerle kendilerini savunan darbeci generaller, tarikat ve cemaatlerin kendi denetimleri altında gelişmesini de serbest bırakmıştır.

12 Eylül, "sağın da solun da aşırı unsurlarını temizleme" görüntüsü vermiş ama gerçekte toplumsal hareketi bastırmak için gerici örgütlenmeleri çok sistematik bir biçimde desteklemiştir.

Yine çok iyi bildiği gibi 12 Eylül'ün "resmi ideolojisi" Atatürkçülük olarak gösterilirken aslında adı başka türlü konulmuştur: Türk - İslam Sentezi.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELEDEN FAŞİZME AÇILAN KAPI

12 Eylül askeri darbesinden önceki 2 yıl boyunca Türkiye oldukça kaotik ve kanlı bir dönem geçirdi. Faşist çetelerin saldırılarıyla aydınlar, öğrenciler, sendikacılar, akademisyenler, grevci işçiler, yazar ve gazeteciler can verirken, özellikle büyük kentlerdeki emekçi mahalleleri faşist saldırılara hedef oluyordu.

MHP ve Ülkü Ocakları çevresinde örgütlenen bu saldırıların sol ve emekten yana toplum kesimlerini terörize edip bastırmak, korkutup susturmak gibi bir amacı olduğu hemen görülebilir. Öte yandan 1978 Türkiyesi tetikçilerin susturabileceği bir ülke değildi.

Faşist saldırılar, MHP'ye iktidar yolunu açmak ya da silahlı bir karşı devrimle faşist partiyi iktidara getirmek için değildi. Bu kışkırtmalar darbeye zemin hazırlamak amacıyla taşıyordu.

Nitekim, 1978'de MHP yanlısı subayların merkezinde durduğu bir darbe ordunun kendi içinde engellenirken, aslında darbe girişiminde bulunanlarla engelleyen kademe arasındaki tek görüş farkı zamanlamaya ilişkindi.

Bugün herkesin bildiği bir şey 1980 darbesinin "hazırlanmış bir ülkede" yapıldığıdır.

Darbeye giden son iki yıl "faşizme karşı mücadele için en geniş cephe" oluşturmakla geçirmekse emekçi halk tarafındaki hareketlerin en büyük zaafı olmuştur. Öyle ki, sol hareketlerin sempatanları arasında hiç azımsanmayacak sayıda insan, darbe gerçekleştiğinde bunun fa-

şizmden kurtuluş açısından olumlu bir gelişme olduğunu düşünebilmiş, en azından askerin "iç çatışmayı bitirerek huzur getireceğine" kolayca ikna olabilmıştır.

Devrim, halkın karşısına bir devrim programıyla değil de bir faşizme karşı savunma programıyla çıkmasının bedelini ödemiştir.

Sivil faşizm - askeri faşizm ayrımı gereksiz bir tartışma başlığı olarak devrimcilerin gündeminde yer işgal ederken, faşist askeri darbe, memleketi "sivil faşistlerden" de kurtardığına halkı kolaylıkla ikna edebilmmiştir.

BİRİKİM'İN AKLIYLA KUYUYA İNMEK

Yeri gelmişken Murat Belge, Ömer Laçiner gibi liberallerin yatağı olan Birikim Dergisi'nin o yıllarda sola yaptığı en önemli (!) teorik stratejik katkıyı da hatırlatalım: Birikimciler andığımız dönemi "MHP'nin iktidar stratejisi üzerine" hikayeler üreterek geçirmiştir. Maraş Katliamı gibi provokasyonların MHP'nin sermaye düzeni yararına düzenlediği terör girişimleri olarak anlaşılması, katliam sonrasında sıkıyönetim ilan ederek MHP'nin değil solun ipini çeken CHP'nin gerçek yüzünün görülmesi gerekirdi. MHP'nin oynanan oyunda etkin bir araç olduğunu anlamak önemliydi. Bunun yerine liberal yeni solcu teorisyenler, MHP'nin kendisini gerçek bir iktidar alternatifi olarak hazırladığı hikayesiyle oyalanmayı seçmiş oldu.

SAMANALTI / Sait Munzur

OKUL SIRALARINA, DERSLERE, EĞİTİME, ÖĞRENMEYE VE BİN TÜRLÜ DERDE TASAYA MERHABA

İZMİR 13 Eylül Cuma Saat: 20.00 Tepekule Kongre Merkezi / Bayraklı	Gazi Sahnesi / İlkadım
ANKARA 15 Eylül Pazar Saat: 16.00 Ankara Nâzım Hikmet Kültür Merkezi (Konur Sokak/Kızı- lay)	MANİSA 15 Eylül Pazar Saat: 14.00 Dergah Kafe
ESKİŞEHİR 21 Eylül Cumartesi Saat: 19.00 Özdilek Kültür Merkezi	MUĞLA-ORTACA 22 Eylül Pazar Saat 14.00 Beşköprü Mh. 113.Sk. No:11 D:1 Ortaca/Muğla
MERSİN 22 Eylül Pazar Saat: 14.00 Yenişehir Kültür Merkezi	DENİZLİ 22 Eylül Pazar Saat 14.00 TKP Denizli yeni il binası Altıntop Mah. Çaybaşı Cad. Ünal Apt. No: 28/3 Merkeze- fendi-Denizli
ANTALYA 22 Eylül Pazar Saat 16.00 ASSİM Abdullah Sevimçok Sivil Toplum ve İnovasyon Merkezi Doğuyaka/Muratpaşa	KAYSERİ 15 Eylül Pazar Saat: 14.00 TKP Kayseri yeni il binası
SAMSUN 22 Eylül Pazar Saat 15.00	KONYA 15 Eylül Pazar Saat: 14.00 TKP Konya İl Binası Şerafettin Cd. No:47/401 Akay İş Hanı Şemsi Tebrizi Mh. Karatay/Konya

Eğitim yılı dertleri ve sorunlarıyla açıldı. Devlete bağlı ilk ve ortaokullarda 9 Eylül günü öğrenciler yeni bir yıl için sıralarına oturdu. Türkiye Komünist Partisi, öğrenci velilerine ve öğretmenlere seslendi.

Devlete bağlı ilk ve ortaokullarda yeni eğitim dönemi 9 Eylül günü başladı. Her yıl bakanlığın yaptığı yeni bir sürprizle karşılaşan öğrenci velilerini ve öğretmenleri bu yıl okul kapılarında bildiri dağıtan TKP'liler karşıladı.

Bildiriyi tüm okullarımızla paylaşıyoruz. Çocuğunuz bir devlet okuluna kayıtlı. Millî Eğitim Bakanı hiçbir öğrenciden beş kuruş para alınmayacağını ilan etti. Ama siz okula bağış yaptınız. Mecburen... Anayasaya göre devlet okullarında temel eğitim parasız.

Ama siz sınıfa kâğıt alınması, okulun temizliğinin yapılması, tuvalete konulacak sabunun alınması için çocuğunuzun sınıfındaki başka velilerle birlikte para topluyorsunuz. "Devlet bütçesinden bu okula ayrılan para artınsın, eğitim araç gereçleri, odunu, kömürü, gazı bu bütçeden ödensin" demeniz gerekir ama "ben sınıf parası filan vermiyorum" demek o kadar kolay değil.

Kayıt sırasında okuldaki memurlarla sizi karşı karşıya getiren bakanlık, sizi aynı sınıftaki başka anne babalarla karşı karşıya getirecek. Sınıf parası vermezseniz başka öğrencilerin hakkını yemiş olacaksınız. Bunu size, sizinle aynı derlere sahip başka öğrenci aileleri hatırlatacak. Belki, gücünüz yetmediği için o parayı veremeyeceğinizi anlayıp sizi kollayacak başka aileler olacak ama yine de sık sık, çocuğunuza hatırlatacaklar yoksulluğunu...

Geçen yıl okul biterken "ne güzel bir insan ve ne kadar bilgili" dediğiniz solcu Fen Bilgisi öğretmenin "FETÖ!" denilerek KHK ile uzaklaştırılmış olduğunu, fen derslerinin öğretmen gelene kadar boş geçeceğini öğreneceksiniz. Ve Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi öğretmenin değişmiş olduğunu. Önceki duruyor, bir de yenisi gelmiş diyeceksiniz. Eğitim Fakültesi mezunu değil, çocuk eğitimi dersi filan da almamış. Belki bulunduğunuz şehrin belediyesini kaptıran AKP, daha önce belediye başkanlık memuru yaptığı militanlarını şimdi din dersi öğretmeni yaptığı için gelmiş olacak okulunuza.

İngilizce ve Matematik derslerinin bu sene aynı kalıp kalmayacağını soracaksınız. Geçen yıl haftada 2 saatini daha kırpmışlardı bunların.

Bu sırada 500 bin öğretmenin atama beklediğini, "öğretmen açığını olmadığını" dinleyeceksiniz televizyon haberlerinde Millî Eğitim Bakanından ya da müsteshardan!

Çocuğunuzun özel okula yazdırdınız. Zaten devlet okulunda da bir sürü para topluyorlar. Özel okula yazdırdınız ki, haftalık derslerin yansını öğretmen bile olmayan AKP kadrolarının verdiği zorunlu, seçmeli din dersleriyle doldurmasınlar.

Özel okula yazdırdınız ki, daha iyi matematik öğrensin, daha iyi İngilizce öğrensin.

Ama evde huzurunuz kalmadı. Okul parasını ödemek için altına girdiğiniz kredinin altından kalkamıyorsunuz. Çalıştığınız iş yerinde hakkınız yeniliyor, fazla mesaileriniz ödenmiyor ama siz gıcnızı çıkartamıyorsunuz çünkü işten atılırsanız okul taksitlerini ödeyemezsiniz.

Ama "daha iyi eğitim alırsa geleceği kurtulur" dediğiniz çocuğunuz öyle bir yaşın içinde ki sizin özel okula verdiğiniz para da bu yaştan sağlan çıkmasına yetmiyor.

YouTUBE'da izlediğiniz video kafanıza takıldı: "Çocuğu hiç okutmasam, biriktireceğim parayla iki ev alıp

hem kira derdinden kurtulurum hem de çocuğum bir kira sabit gelirini garanti eder" diyerek gülümsüyorsunuz.

Çocuğunuz okutamayan ne çok anne baba var. Bir kısmı sokaklarda çalışan ne çok çocuk var.

Diyelim, okuldan sonra bir işte çalışıp eve destek olmak zorunda kalmıyor çocuğunuz. "Biz yine şanslıyız, buna da şükür. Çocuğumuzu okula yolluyoruz" deyip şükredebilir misiniz?

Çocuğunuzun yüzünü göremiyorsunuzdur belki... Okul iyi de, çocuğun annesinden babasından öğrenemediği yok mu? Psikolojik gelişimi için, öğretmenin veremediği sevgiyi verecek, ilgiyi gösterecek bir anne baba şart değil mi?

Gece 9'da çıktığınız banka şubesinden eve gelip, "oğlum sen hâlâ niye yatmadın? Sabah kaldırıyorum sonra" diye bağıracaksınız çocuğunuza. Gelişmekte olan ülkeler içinde haftalık 60 saatlik çalışmayla birinci olan Türkiye'nin ölesiyeye çalışan bir emekçisi olmanızın hıncını, yatmayıp "cetvelle pergeli aldın mı" diye sormak için sizi bekleyen çocuğunuzdan çıkaracaksınız.

Bir çıkar yol yok mu?

Başka türlü zaten olmaz diyebiliyor musunuz? Okumak ve okutmak için sadece hevesli olmak yetse olmaz mı? Okul dediğiniz, kim uçurumdan aşağı uçacak kim sağ kalacak belirlemek için "sınav yarışlarının" yapıldığı bir arena olmak zorunda mı?

Türkiye Komünist Partisi, 2019 yılında ne çocuklarımızın ne de bizim bu bozuk düzeni hak ettiğimizi düşünüyor.

Çaresizlik içinde çırpınıp durmanın, "her koyun kendi bacağından asılır, en iyisi kurtar bacağını kasap çengelinden oğlum" diyerek çocuğunuzun dehşetini, sadece parası olanın kazandığı bir bencillik oyununu oynamaya devam etmenin bir yararı yok.

Gücümüzü birleştireceğiz ve daha iyisini isteyeceğiz. Okullara verilmeyen paranın batık şirket kurtarmak için patronlara verilmesine karşı çıkacağız.

Çocuklarımızı ucuna havuç asılı bir sopayı sırtına taktığımız değirmen beygirleri olarak yetiştirmeyeceğiz. Okullar açılıyor.

Şimdi öğrenmenin zamanı. Kardeş olmayı, birlik olmayı, insan olmayı, mücadele etmeyi ve teslim olmamayı öğrenmenin zamanı.

Öğretilmiş çaresizliklerimizi unutup, "bu düzen değişmeli, bu düzen değişecek" demenin zamanı.

Özel okulda ya da devlette öğretmen olan, atanmadığı için işsiz bekleyen, iş bulana kadar çalışacağı bir geçici iş bulmuş olan ya da bir dershane de karın tokluğuna çalışan öğretmenlerimiz...

Son sözümüz size. Hep beraber kurtulacağız. Okul sıralarına dolmuş öğrencileriniz, onların kaygılı ana babaları, sizler.

Bu düzen değişmeli, bu düzen değişecek. Biz hazırız! Değiştireceğiz.

SEMTEVİ AÇILIŞLARI

Bursa Görükle Semt Evi 15 Eylül Pazar Saat: 18.00 Görükle Semt Evi Görükle mahallesi Mecidiye Sok. 3A/56 Nilüfer/BURSA (Köyüçü Görükle Odonlu Ekmek Fırını yan sokağı)
Adana Akkapı Semt Evi 14 Eylül Cumartesi Saat: 16.00 Akkapı Semt Evi Akkapı Mah. Şiğ Cemil Caddesi No: 169 Seyhan/Adana (Boğalar Fırın Karşısı)
İstanbul İkitelli Semt Evi 28 Eylül Cumartesi Saat: 15.00 İkitelli Semt Evi Atatürk Mahallesi Eren Sokak No:4/1 Küçükçekmece (Arena Park Karşısı)

EKONOMİK KRİZ DERİNLEŞİRKEN NE OLDU, NE BEKLENİYOR, NE YAPMALI?

15 Eylül 2019 Cumartesi 16.00
Gebze TMMOB Temsilciliği
Hacı Halil Mh. Adliye Cad. Tmmob
Binası No:25/5 41400 GEBZE - KOCAELİ

PATRONLARIN ENSESİNDEYİZ

SÖYLEŞİ: İŞÇİ HAKLARI VE ALACAKLARI

15 Eylül 2019 Cumartesi 20.00
Atakum Semt Evi
Atatürk Bulvarı (Ömürevleri Sapağı)
No: 395/E Atakum -Samsun